

Ξενη Σ. Σκαρτση

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ

1

Δεν έμαθα να βλέπω και δε ντρέπομαι. Δεν έμαθα να νιώθω και δε ντρέπομαι. Στα ματιά μου το φως κοιτάει για μένα κι η ασπρη, μελωδική του σιωπή γεμίζει τον κόσμο.

Στα χέρια μου η γλυκιά, αγρία, επιτακτική επαφή κάθε υπαρκτού, ανυπαρκτού, αγαπημένου αισθάνεται, νιώθει για μένα. Κι αν δεν έμαθα να κάνω, όμως εγώ δίνω καταφυγίο σ όλους τους ήχους κι είμαι η ίδια μελωδία ευχαρίστη, δυσαρεστη, πόνος, χαρά. Δεν έμαθα να καταλαβαίνω τους ανθρώπους και δε ντρέπομαι. Χιλιάδες άνθρωποι με σκεφτόνται, με καταλαβαίνουν κάθε στιγμή κι είμαι εγώ η αιτία, τ αποτέλεσμα, η σκέψη τους.

Εγώ ορίζω την ουσία, την ομορφιά της ζωής τους, δίνοντας τους χαρά η λύπη. Κι αν αναξία είμαι του ανέμου που σφυρίζει δίπλα στ αυτιά μου, του ήλιου που γεμίζει τα ματιά μου, του ήχου, του νερού, των ανθρώπων, του κόσμου που με υπηρετεί, όμως δε ντρέπομαι, γιατί μι αγαπούν κι είμ εγώ όλ αυτά, είμ εγώ ο καθαρός τους εαυτός, αφού είμαι αυτό που πιο πολύ αγαπούν. Κι αν τίποτα δεν έκανα ποτέ αξιο σών μου δόθηκαν, δεν ντρέπομαι. Δεν ορίζω εγώ τον εαυτό μου. Τον ορίζει κάθε τι που με περιβάλλει με την αγάπη του, με τις σκεψεις και τις επιθυμίες του. Η ουσία μου είναι ο ήλιος, ο αεράς, οι άνθρωποι, τα ζώα και τα πράγματα κι εγώ είμαι η ψυχή τους.

Είμαι η τελεία, η μοναδική θεότητα που ορίζει τον κόσμο, που ορίζεται απ τον κόσμο, είμαι το παν γιατί είμαι τα πάντα και δεν είμαι τίποτα και τίποτα δε γεννιέται η δεν πεθαίνει χωρίς να γεννηθώ η να πέθανω εγώ. Είμαι εγώ το σκούληκι και τ αγρίμι, ο καλός και ο κακός, ο μεγάλος κι ο μικρός, είμαι εγώ η σιωπή του κόσμου η ατελείωτη κι ο εφημέριος ανέμος που ανασαίνει μες στο κοχύλι. Είμαι εγώ όλ η αγάπη, ο πόνος, η τρυφερότητα, γιατί ποτέ μου δεν αγαπήσα, δεν πονέσα, δεν εκλάψα, μα απ τα ματιά μου κυλάει το δακρυ του κόσμου κι η καρδιά μου πονάει για όλους. Χτυπάω στο ρυθμό του κόσμου, γιατί εγώ είμαι η ουσία που τον γεννήσε.

2

Μεσα σ αυτή την τρισευτυχισμένη ευλάβεια που γερνει, χωρίζει, μοιράζει και πλαθεί τον εαυτό της, ελα αποφε και παρέ τη θέση σου. Δίπλα στην τρεμουλιαρική, χαρούμενη φτερούγα του πουλιού που χάνεται στην αγγλίαση, μεσα σ αυτό το αόρατο, αδύνατο ξεσπάσμα χαράς, ελα και διαλέξε τα καμμάτια του κόσμου, άγγιξε με τ ασπρα σου δαχτυλά τους ήχους της ψυχής μου και βύθισου στα επτά χρώματα της χαράς, στα επτά σύμβολα της ζωής μου: το δέντρο, το δέντρο, το δέντρο...

Δόσε την αφή σου στ απλωμένα μου χέρια, δόσε την απόσταση σ αυτό το εφημέριο, το μακρίνο, το ονειρεμένο σήμερα κι οδηγήσε το στην αιωνιότητα. Εσύ, που ο.τι αγαπήσα το περιπαίζεις, το μαλώνεις και το καμαρώνεις, εσύ που με την εκστατική μου ταραχή γέλας, κάνε το ανώφελο μου όνειρο γερή, χαρούμενη, ολοκληρή στιγμή, ρυθμική, σιωπή, χαρούμενη αναπαύλα, μουσική ταραχή, νοτά του χθες, γεμίσμα του αύριο, ταξιδιαρικό, αιώνιο κι

αναλλοιωτο το σημερα.

Φερε στα ματια σου αυτο που τόσο ζηλοτυπα η ψυχη σου κραταει και τρεφει: την αγαπη για μενα, τη δυναμη να τη φυγαδευεις πανω στα μαλλια μου, την τρικυμισμενη σιγη που με γενναει και φυγε, πριν, ξεχασω στ ονειρο να σ αγαπαω.

3

Αν εχω εσένα δε με νοιαζει. Εισαι το απροσωπο, το ανωνυμο, το απλησιαστο και το τελειο. Εισαι εγω, το παν και το τιποτα, το ολοκληρο, το μισο, το χαμενο. Εισαι το κενο και το σκοταδι, το φως και η χαρα, εισαι τα παντα με το νοημα και την ουσια τους. Εισαι αυτο που διαλεξα για ονειρο μου.

4

Δε σε χωριζω απ τον κοσμο
Σε διαλεξα μεσ απ τα πραγματα.

5

Ειδα τα φυλλα κεντημενα στον ακινητο ανεμο. Ειδα τη θαλασσα αλαφιασμενη στα ματια του πουλιου.

Ειδα και το υγρο, ακινητο φτερο του να δγαινει απ τη ληθη και ν αγκαλιαζει τον κοσμο και να τον σκιζει με το ψηλωμενο του κορμι.

Ψηλαφητα, βρηκα το θανατο της πετρας, τ ονειρο της πυγολαμπιδας και τη φωνη του σπινου.

Και μεσ απ ολα τα χρωματα, ξαναγυρισα στο ακινητο πουλι που γαληνιο σηκωθηκε και χαθηκε μεσα σ εναν ασαλευτο θριαμβο αταραξιας.

